

Prolog

HVER GANG HUN lagde et redskab op på bordet, lød det, som om glasset knækkede. Saksene, den rustne machete, det spidse metalspyd, hun brugte, når hun plantede sine stiklinger, saven og så den lille flækøkse, som hun forinden omhyggeligt havde vasket under den udendørs hane.

Det var eftermiddag, men den sydengelske himmel over glastaget var sort som muld. Sådan havde det været i ugevis, syntes hun. Nattemørke afløst af et dagslys så svagt, at det næsten kunne være lige meget.

Hendes blik var fjernt. Hun tænkte på Sergej. Han havde spurgt, hvad hun allermest ønskede sig, og for overhovedet at svare noget, sagde hun, at hun ønskede sig en vinterhave med masser af lys, naturligt lys, der kunne jage vinterens sorte hunde på flugt, og den havde han foræret hende.

Det var siden blevet en del af Malins daglige rutine, at hun sad her og stirrede ud i luften, mens hun fornemmede, hvordan Caroline gængede i rummet, og brudstykker af hendes sang blandede sig med den hæse skræppen fra de to snehvide parakitter i bambusburet. Det gav hende ro. Carolines svæv, fuglenes skræppen og den svalende vind fra ventilatoren i loftet, der fik palmebladene til at duve som armene på en dirigent lige inden crescendo.

Hun lagde saven fra sig og løftede metalspyddet op for at studere det nærmere. En dør blev åbnet et stykke borte, og hun kunne høre stødene fra Sergejs stok mod gulvet, mens han nærmede sig ad glasgangen, der forbandt vinterhaven med hovedhuset.

10-9-8-7 ...

“Dér er du,” sagde han. Ordene forlod ham i en sky af tobaksrøg. “Jeg har ledt efter dig.”

Malin lagde spyddet fra sig og smilede. Hun havde røde kinder, som om hun lige havde løbet.

“Jeg kommer nu, skat.”

“Hvad laver du?”

“Tænker på, hvad der skal ske.”

“Det er godt, du har planer,” sagde han og kyssede hende, inden han satte cigarettens tilbage på plads. “Vil du fortælle mig om dem?”

Hans øjne i det tunge ansigt betragtede hende fra deres dyb, og det gik op for hende, at hun var blevet højere end ham. Måske havde det altid været tilfældet, det var bare ikke sådan, hun havde opfattet det. På hende havde han altid virket enorm. Som om han overvågede hende fra stor højde, og hun mere var som en hvalp, der krøb ind til hans enorme krop efter beskyttelse.

Nu kunne hun se hen over hans isse. På hentehåret, der var trukket på tværs som spændte telefontråde mellem de slatne ører.

“Ikke endnu,” sagde hun og tog hans hånd med den tykke vielsesring, som formentlig aldrig ville kunne komme af igen, uden at fingeren fulgte med. “Planerne er ikke færdige, men det bliver de snart, og så bliver du den første, der hører om dem. Det lover jeg!”

“Altid så fuld af planer,” sagde han og klappede hende på kinden.

“Har du hørt mere fra Frederik?”

“Jeg finder ud af noget.”

“H-han forfølger mig! Han ...”

“Jeg ved det, Jeg har sendt et par af drengene over for at snakke med ham.”

“Hvem har du sendt?”

“Micka og Jovan.”

“Hvad vil de gøre ved ham?”

“De vil bare snakke. Finde ud af, hvad han ved.”

Hun så ind i hans øjne og skulle til at sige noget mere, men ombestemte sig og fulgte i stedet med ham over i hovedbygningen.

Kapitel 1

DRENGENE LØB RUNDT som rasende hunde i det rum, projektørerne skar ud af mørket. Bolden trak en vifte af vand efter sig, når den trillede over det våde kunstgræs.

Det tog lidt tid, før Theis fik øje på Kristoffer. Han bevægede sig op og ned langs linjen på den modsatte side, mens regnen flimrede gennem lyset. Drengens løb var for det meste nyttesløse, som om der var enighed om, at han ikke skulle involveres, men indimellem søgte bolden ham alligevel, og han styrtede fremoverbøjet af sted med blikket mod jorden og alt for lidt mod med- og modspillere. De første råbte forgæves, mens de sidste tacklede ham hårdt og urent, så han røg i græsset til lyden af et af dommerens fløjtende punktummer.

Kristoffer klamrede sig til sit knæ og lignede én, der var bange for at miste det. Dommeren gestikulerede for at få spillet i gang igen, og træneren, en lille bodegarund mand, for ud fra sit halvtag og viftede med armen, som om han ville feje Kristoffer væk og helst helt ud af stadion.

“Kom nu for helvede, Kristoffer! Op at stå! Der er fem minutter tilbage! I kan godt nå det!”

Kristoffer slap knæet og kom op. Han humpede, mens spillet fortsatte, og bolden fløj i en bue over ham ind foran mål, ramte et hoved og forsvandt over overliggeren ud i mørket.

Regnen trommede på Theis' paraply, og brillerne duggede. Fugten trængte igennem skoens lædersåler, mens kulden greb ham om læggen under den sorte frakke. De andre fædre krøb sammen under halvtaget, hvor net med ekstra bolde, overtrækstøj og flasker med vand var dynget op.

Theis måtte tage sig sammen for at blive stående, men det var han også god til: at tage sig sammen. Finansloven var ved at lande og seneste udkast ved at blive trykt, så den kunne ligge klar til ordførerne næste morgen. De skulle være dygtige, hvis de skulle finde forandringerne i forhold til den forrige, og det regnede Theis ikke med, at de var.

Ikke mange ville forstå beregningerne, ud over ham selv og de nærmeste i embedsværket, men han følte sig rolig ved, at opgaven igen var løst. Statens budget for de næste år gik op. Regeringen og forligspartierne kunne vigte sig af forskellige aftryk, men det var ikke noget, der betød noget i den store sammenhæng. Statens finanser var grundlæggende ikke for folkevalgte. De havde i Theis' optik omtrent lige så dårligt et overblik over situationen som drengene på banen.

Kristoffer blev sparket omkuld igen. Denne gang stoppede dommeren spillet helt, og træneren løftede Kristoffer ud over sidelinjen. Kampen fortsatte, og Theis kunne se, hvordan drengen et øjeblik sad i regnen som en knækket og forladt paraply, inden han krabbede sig i ly under halvtaget.

De gik hjem gennem villakvarteret. Kristoffer under sin vindjakke, som han ikke tog på, men bare holdt udspændt over hovedet. Theis forsøgte at skærme ham med paraplyen, men han undveg som en håndsky hund.

Laurits kunne have kørt dem, men Theis havde sagt, at han skulle holde fri. Han vidste, at Kristoffer hadede at køre i departementsbilen. Så hellere gå.

“Vandt I?”

“Du så selv kampen.”

“Jeg så ikke første halvleg.”

“Vi spillede uafgjort. Jeg scorede ikke.”

Dråberne hvirvlede som konfetti gennem gadelysene, drev over vejbanen og forsvandt ned i ristene langs fortovet. Verden var sløret set gennem Theis' regnplettede brilleglas.

“Kan du lide at gå til fodbold?”

“Det er o.k.”

“De andre virker ikke særlig søde.”

“Jeg snakker ikke rigtig med dem.”

“Og de spiller heller ikke rigtig til dig.”

“Det gælder da ikke om at spille mig. Det gælder om at vinde kampen!”

Theis havde heller aldrig selv været god til fodbold, og på et tidspunkt havde han helt opgivet at dyrke sport, men så havde han opdaget, at der var noget, han faktisk var god til. Han var god til al slags sport, der ikke involverede medspillere. Han kunne løbe langt og cykle i det uendelige, og han kunne vandre igennem et uvejsomt terræn uden at føle andet end tilfredshed, og han kunne skyde med bue og pil, når bare han kom langt nok væk fra nysgerrige blikke.

“Hvornår skal I spille kamp igen?” sagde han.

“Vi skal spille i weekenden. På lørdag. Du behøver ikke at komme.”

“Men det vil jeg gerne.”

“Men du behøver det faktisk ikke. Desuden er det en udekamp.”

“Hvor skal I spille henne?”

“Det kan jeg ikke huske.”

De drejede ned ad vænget med deres hus nede for enden. Det lå bag et lille grønt anlæg, hvor man kunne svinge omkring og køre tilbage, hvis man var kørt forkert. Gadens

andre villaer kiggede med lysende vinduer over de våde hække. Langs kantstenen stod de biler, der ikke kunne være i garagerne.

Theis havde svært ved at forstå, at der var beboere nok til alle de biler, medmindre de hver især ejede en håndfuld, eller der hver aften var gang i større selskabelighed, hvilket han dog ikke havde bemærket.

Kristoffer løb foran med lyden fra støvleknopperne som poppende popcorn mod fliserne. Næede hoveddøren, og stoppede brat, som om jorden havde åbnet sig.

“Er du o.k.?” Theis klemte øjnene sammen mod sønnens silhuet nogle meter fremme.

Kristoffer drejede sit ansigt mod ham og forsøgte at sige noget, men der kom ikke en lyd. I stedet løftede han armen og pegede frem foran sig, og Theis så, hvad det var, der havde fået ham til at stoppe. Der lå en mand på trappen. Han lå på det nederste trin som en strandvasker i brændingen, med den ene arm bøjet ind under sig og den anden ned i gruset.

Theis tændte lygten i sin mobiltelefon og lyste på manden. Ansigtet var skjult af langt hår, og da Theis skubbede det til side og lod lyset glide over ansigtet, så han blodet og øjenlågene, der et øjeblik sitrede, inden de gik op, og et kort sekund stirrede manden direkte på Theis.

“Frederik ...! E-er det dig?”

Kapitel 2

THEIS KAN SE FREDERIK sidde på stolen ved siden af sin far og se på ham, som om han ikke vil gå glip af et eneste af de ord, der kommer over hans læber.

Frederiks far er pilot, og han har også sin egen flyvemaskine. Han flyver rundt i verden og oplever de mest utrolige ting, og når han kommer hjem, fylder han det hele med sine historier og sine udråb og sin store krop, som om der i virkeligheden slet ikke er plads til ham i det lille hus, og det er derfor, han hele tiden må rejse væk.

Men nu er det sommer, og nu er han hjemme, og Frederiks mor sidder ved bordet på den der udflydende måde, der ligesom ophæver forskellen mellem tale og latter.

Theis kigger på det hele, som om der er et eller andet, der foruroliger ham. Som om der er noget mærkeligt ved, at hans forældre sidder ved det samme bord som Frederiks forældre, som om det er to verdener, der egentlig ikke bør mødes.

Theis' far redegør for, hvordan man prissætter forsikringer, mens Frederiks far ligner én, der er ved at blive delagtiggjort i noget, han ikke har behov for at vide.

“Det er meget interessant, for selvom vi synes, at vi ligner svenskerne utrolig meget, så er det netop forventningen til den gennemsnitlige levetid, der ser ud til at influere på

efterspørgslen af de nye forsikringer. Svenskerne tror, de lever evigt, mens danskere tilsyneladende slet ikke overvejer spørgsmålet.”

Theis' far er ved at tegne en graf på en serviet, da Malin kommer ind fra køkkenet. I favnen har hun en skæv lagkage lagt sammen af de bær, de har plukket i fællesskab, og så et bjerg af flødeskum og chokoladestykker. Det er den eneste opskrift, hun kan, siger hun, og Frederik ved, at det er sandt, for det er den eneste, han nogensinde har set hende lave.

Malin og Frederik ligner hinanden, som to søskende gør, når de er født inden for den samme time, og samtidig ligner de overhovedet ikke hinanden. Frederiks hår er for eksempel langt, helt ned til skuldrene, mens Malin er klippet kort, som om hun skal til at starte i militæret. Børnesoldat. Det ville også lige være hende, i modsætning til Frederik, der ikke kan forestille sig noget mere skræmmende.

Han ville ønske, det ikke var sådan, for han kan se, at det er noget, faren synes er sejt, ligesom han synes, at alt, der er farligt, er sejt. Som når Malin drager alene ud på havet eller kommer hjem til huset efter at have brugt den halve nat alene i skoven, eller da hun var helt lille og hellere ville have en dolk end den dukke, som moren havde købt til fødselsdagen. Efterfølgende gav faren hende den dolk, hun ønskede sig, og syntes, at det var helt enormt sejt.

Sådan er Frederik ikke. Han er bange for havet, for mørke og i det hele taget bange for at komme galt af sted. Han ville klart have valgt dukken, men slap for at tage stilling, da moren havde købt ham et atlas, som han var særdeles godt tilfreds med. Det flugtede med hans foreløbige færdigheder udi det internationale, for han kunne udpege hovedparten af verdens flag og vidste, at det eneste flag, der ikke var firkantet, var det nepalesiske.

Frederiks far ligner lidt en sørøver. Altid solbrændt og altid med en dejlig lugt som af en blanding af sved og læder. Hans hår er halvlangt, selvom det mest er gråt, og hans ansigt er i reglen ubarberet, på vej mod fuldskæg.

Han trækker Malin ind til sig og kysser hende, mens hun gør modstand på skrømt.

Theis' far retter på sine tykke briller og kigger ud over bordet efter et eller andet. Theis' mor rækker ham fadet med sild og siger til Frederiks mor, at det vel nok smager godt, det hele.

Theis bor med sin forældre på parallelvejen på den anden side af den mark, de vandrer over, når de skal besøge hinanden. Det vil sige, det er mest Theis, der kommer over til dem, selvom de har meget mere plads ovre ved ham. Alligevel er det bare, som om Theis' hjem ikke rigtig egner sig til børn. Som om det er for rent og ryddeligt, og alt det nips, der står i vindueskarmene, for skrøbeligt.

Hans værelse ligner ikke et normalt barns værelse. Sengen er altid redt, og på skrivebordet ligger hans skolebøger opslåede, som om han lige har rejst sig fra dem.

Her lever et meget kedeligt barn, ville man måske tænke, hvis ikke det var for tegningerne. Theis' tegninger. Mennesker, dyr, blomster. Sort-hvide illustrationer, omhyggeligt opbygget med millioner af fine blyantstreger og til sidst sprayet over med et eller andet, der sikrer, at blyet ikke smitter af, og hvis lugt altid hang i rummet.

Tegningerne sidder på væggene eller er stukket ned i hængemapper i en vugge på hjul, rullet ind under skrivebordet. Der lå produktionen sirligt arkiveret under faneplade med påskrifter som "fugle", "mennesker", "landskaber", "huse".

Frederik har flere gange spurgt, om han ikke må få en af tegningerne, men det er aldrig sket. Ikke fordi Theis er fedtet

eller noget. Det er mere, som om han ikke rigtig tænker, at det er et passende spørgsmål at stille. Som om han tror, at Frederik bare laver fis.

Frederiks far skubber håret til side og læner sig frem. Hans ansigt skinner, som om han har feber, og det hvide i hans øjne er gennemtrukket af røde, udflydende tråde.

“Har I nogensinde været bange for at dø?”

Glasset, som Theis’ far er ved at føre op til munden, standser. Han sætter det fra sig på bordet og kigger på sin kone.

“Nej, det ... hvad tænker du, skat? Har vi ... er vi bange for at dø?”

Theis’ mor ler ubekvemt.

“Jo, du ved da, jeg var bange for at dø, dengang med lungebetændelsen, lige efter vi havde mødt hinanden. Kan du ikke huske, hvordan jeg vågnede en nat ...”

“Man skal være bange for at dø for at kunne leve!” Frederiks far slår pegefingern mod bordpladen. Så tømmer han sit snapseglas og fylder det igen.

“Det var først, da jeg opdagede, hvor glad jeg var for at leve, at jeg begyndte at blive bange.” Frederiks far holder inde et øjeblik, mens han stirrer mod den ravgule væske i glasset. “Og så var det, at jeg fandt ud af, at frygten ... frygten er min ven!”

Han lægger hovedet tilbage og nærmest kaster snapsen i sig. Så kigger han rundt og bryder ud i latter.

“Hold nu kæft, mand! I ligner sgu nogen, der er gået forkert! Fyld glassene! I morgen skal vi dø, men i dag skal vi leve!”

Kapitel 3

EN SNORKEN BOBLER ud gennem det åbne vindue. De kan fornemme den ramme lugt fra farens krop, da de lister forbi. Frederik fryser og trækker hagen ned i rullekravesweateren, mens Malin stiller sig med ryggen mod den hvidkalkede længe og kigger lige frem. Solen har løftet sig over havet, men himlen er overskyet, og lyset blegt.

Det var stadig mørkt, da det elektriske vækkeur gav sig til at brumme. Han nåede ikke at afbryde, før søsteren havde trykket på knappen, som om hun hele tiden havde stået ved siden af sengen.

Han havde trukket sweateren over sin pyjamas og stadig opslugt af søvnen fundet sine gummistøvler frem i gangen. Katten var kommet frem af mørket og havde kigget rasende på dem, inden den igen forsvandt. Nu står de og stirrer med stive blikke ud over marken i retning af Theis' hus.

“Tror du, han kommer?” siger Frederik.

“Han skal nok komme,” siger Malin. “Det har vi aftalt.”

De kan høre bølgerne slå mod stranden for enden af grusvejen. En fiskehejre letter fra sivene omkring mosehullet i marken og glider som en skygge hen over jorden. En anden skygge skiller sig ud fra baggrunden af mørke træer, og de kan se Theis komme imod dem med jordens lyse slør om sine fødder.

Da han når frem, nikker de alvorligt til hinanden, og uden et ord går de ned langs bygningen og åbner ind til rummet, der engang har været hønsehus. I dag er det en uklar blanding af værksted, pulterkammer og opmagasinering af alle morens usolgte malerier.

Malin tænder for pæren i loftet, skubber en kælk til side og åbner lågen i et højt skab. Hun rækker ind og kommer frem med to rifler. En i hver hånd. Hun lægger dem fra sig på bordpladen og vender tilbage til skabet efter et kikkertsigte og en olieret plasticæske med ammunition. Med et klik trykker hun sigtet på plads, inden hun med tavs koncentration sætter patroner i riflerne.

“Kaliber 22,” siger hun.

“Hvad?” siger Frederik, men får ikke noget svar.

Malin holder riflen uden kikkertsigte frem mod de to andre.

“Hvem af jer vil have den?”

Frederik gemmer sine hænder bag ryggen, mens Theis rækker hånden frem. “Jeg kan godt tage den,” siger han. “Jeg vil i hvert fald godt bære den.”

De går ned ad vejen i retning mod skoven. Gruset knaser under deres fødder, og Frederiks gummistøvler lyder, som om de har fået hikke.

“Jeg er ikke sikker på, at det er nogen særlig god idé, det her,” siger han til Malin.

Theis holder om sit gevær med begge hænder. Han koncentrerer sig om at pege det matsorte løb ned mod jorden og væk fra kroppen, som om munden er et slangehoved, der uden varsel kan finde på at vende rundt og hugge til.

Malin siger ingenting, men fører dem væk fra vejen og ind mellem stammerne i skoven. De følger en fugtig sti, der løber langs et tilgroet stengærde. Det er stadig svært at skelne tin-

gene fra hinanden. En solsort flyver op med en forskrækket lyd, der får Malin til at stivne, inden hun forsigtigt fortsætter, mens hun spejder ud mellem træerne.

Frederik skal til at sige noget, men Malin løfter en pegefinger og får ham til at tie. De går videre, ledsaget af gummistøvlernes hikken. Til sidst stopper de et sted ved gærdet, hvor Malin går i knæ og får de andre til at gøre det samme. De kan høre den dybe rumlen fra skibene, der sejler igennem bæltet, og det beroligende brus af bølger, der slår mod stranden.

Stengærdet løber langs markens kant i skyggen under træernes kroner. De store grene rækker ud over jorden, som om træerne er på vej til at sætte af og springe over gærdet. En bæk bryder gærdet og løber tværs over marken og deler den i to.

Først kan de intet se, men så peger Malin mod en skygge, der skiller sig ud fra mørket under kronerne. Så en til. I vævre spring kommer dyrene frem af tykningen, mens de skiftevis kigger sig omkring og stikker hovedet ned i det høje græs. Frederik kan akkurat ane de hvide gumper som blege ansigter, mens stadig flere dyr kommer frem. Otte-ti stykker. Der er også et kid, som trykker sig ind til sin mor.

Malin viser med en håndbevægelse lavt over jorden, at det er det, hun har i tankerne. Frederik ryster på hovedet, og Theis ser heller ikke ud, som om han synes om ideen. Malin ignorerer dem, drejer geværet frem foran sig og lægger det mod kinden, med gærdet som støtte under sin arm. Med den ene hånd kontrollerer hun, at kikkertsigtet sidder fast, så tager hun sigte. Frederik er helt tør i munden, og Theis' ansigt ser bange ud i halvmørket.

Malin ånder ud, langsomt, sådan som faren har lært dem, og så falder skuddet. Frederik sætter sig ned af bar forskrækkelse. Malin springer op og forsvinder over gærdet.

Theis trækker Frederik på højkant, og de kan se Malins silhuet flagre af sted og sætte over bækken, der gennemskærer marken, med geværet svingende i den ene hånd. Dyrene er sat i løb. Frederik kan se dem forsvinde gennem morgengryet.

Theis og Frederik klatrer over gærdet. Malin står med armene i vejret, og da de har skrævet over bækken og er nået frem til hende, kan de se hvorfor. Kiddet ligger for hendes fødder. Der er en skinnende blank hinde over dets ene øje. Der er ikke noget blod at se, men dyret ligger helt stille. Malins gevær ligger i græsset ved siden af.

Hun trækker en bredbladet kniv frem af et læderetui, hun har haft stukket ned i bukselinningen bag ryggen. Det var den kniv, faren havde foræret hende. De kan tydeligt høre motorerne fra skibene på bæltet.

“Hvad har du tænkt dig at gøre?” siger Frederik.

“Indvoldene, de skal ud med det samme, ellers får kødet bismag.”

“H-hvor ved du det fra?”

Hun svarer ikke, men knæler ned til dyret og tager fat i det. Det store øje stirrer mod himlen. Det er kulsort, kantet af en hvid ramme. Så blinker det. En gang, to gange, og inden Frederik, når at sige noget, spjætter dyret og rammer Malin med en klov midt i ansigtet.

I et sæt, hurtigere end et par klappende hænder, er det oppe og i fuld fart ud over marken. Det virker, som om det springer mere, end det løber. Direkte ind i den opgående sol.

Frederik begynder at grine, og så begynder Theis at grine. De ler så meget, at de må sætte sig. Malins ansigt fortrækker ikke en mine, men der løber en stribe blod fra hendes ene øje, som om hun græder.

Kapitel 4

HUN STOD PÅ gangen, da han kom ud af værelset.

“Hvordan har han det?” sagde hun.

“Han sover.”

“Skal vi ikke ringe efter politiet?”

Hun tog fat i Theis og kiggede på ham med sine bekymrede øjne. Han havde altid godt kunnet lide det blik, som om hun faktisk tog tilværelsen alvorligt.

Hendes hår var langt, krøllet og gennemtrukket af grå tråde, som en mere forfængelig person nok ville have farvet sorte.

“Nej, det er o.k., Betty. Det er Frederik. Han trænger bare til at hvile sig.”

“Hvornår har du sidst set ham?”

“Det er skrækkelig mange år siden.”

“Men han er blevet overfaldet. Vi må da ringe til politiet.”

“Vi ved ikke, hvad der er sket, og han sagde jo, at vi ikke måtte ringe til nogen. Heller ikke efter en ambulance.”

“Men kender du ham overhovedet?”

“Det er Frederik. Du har jo selv læst hans bog. Du sagde, den var god.”

“Men du kender ham ikke længere.”

“Frederik er Frederik,” sagde Theis og lagde armen om

hende og førte hende ned ad gangen og videre ned ad den brede trappe til etagen nedenunder. "Hent noget vin, så fortæller jeg om ham."

Han satte sig i deres nougatfarvede anilinlædersofa og så på hende. Hun betragtede ham med en lodret rynke i panden, inden hun drejede omkring og gik ned i køkkenet. Theis kunne høre, hvordan hun åbnede køleskabet, og kort efter kom hun tilbage med en flaske og to glas på en sølvbakke.

"Hvad med Kristoffer?" sagde han, mens han trak prop-pen af.

"Han sidder ved computeren."

"Hvornår skal han op?"

"Til sædvanlig tid."

"Skal han så ikke i seng?"

"Det går nok," sagde hun og tog imod det glas, Theis rakte hende.

"Måske er Frederik i virkeligheden min eneste ven," sagde han.

"Sagde du ikke, at I ikke havde set hinanden i årevis?"

"Alligevel er han min ven. Måske den eneste ven, jeg har."

"Bortset fra mig," sagde hun og så hen over glassets kant.

"Det er noget andet."

"Hvis I er venner, hvorfor har I så ikke set noget til hinanden?"

Theis drak en stor slurk af vinen. Det var en sødlig riesling, som han havde fået som tak for et foredrag, han havde holdt for Den Internationale Valutafond. "Keynes eller Hayek? Hvem tilhører fremtiden?" hed det, og det havde været morsomt at holde, som når en koncertpianist spiller en standard på sin fridag.

Han var bekymret for den globale økonomi, naturligvis var han det, og han anede ærligt talt ikke, hvad der skulle redde

den, men han lod sig ikke mærke med det. Helt modsat Betty så han altid fortrøstningsfuld ud. Det var derfor, han stadig var departementschef, tænkte han.

“Vi gled fra hinanden, ham og mig og hans søster, Malin. Vi var alle tre venner, men vi gled fra hinanden. Det er den slags, der sker.”

“Hvor længe skal han være her?” sagde hun.

“Lige så længe han har brug for det.”

“Men hvad tænker du? Skal jeg så passe ham?”

“Ja, det vil være fint. Jeg er temmelig optaget det næste stykke tid. Finansloven, du ved.”

“Hvordan kommer det til at gå?”

“Godt, tænker jeg. Det er en forsigtig finanslov. Bortset fra på et enkelt område er der ikke de store satsninger dér. Støttepartiet får et par milliarder, og så fortsætter regeringen som før. Alle er tilfredse. Selv oppositionen. Den skal ikke nyde noget af et valg lige nu. Ikke sådan som de ligger i meningsmålingerne.”

“Du siger, han har en søster,” sagde Betty, som om hun ikke havde lyttet til ham. “Burde vi ikke ringe til hende?”

“De er vist ikke på talefod,” sagde Theis.

“Nogen speciel grund?”

Han tog brillerne af og lagde dem fra sig på bordet.

“Speciel?” sagde han og trak på skuldrene. “Hvad er speciel?”